

**NACHTBUS
VERHALEN
en
DWAALSELS**

NACHTBUS
VERHALEN
en
DWAALSELS

Johan van Doorn

EERDER VERSCHENEN

Het Akelige Meisje (verhalen)

Onschuldig

Verzamelaar

Verknipt

Amber

Auteur: Johan van Doorn

Omslagontwerp: Johan van Doorn

Jaar: 2025

Uitgever: Bookmundo

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Copyright © 2025 Johan van Doorn

ISBN: 9789403844084

INHOUD:

Voorwoord.

NACHTBUS
DUIVELSE VERGISSING
MOORDENAAR
DE KAMPIOEN
DE NIEUWSTE HIT
NIEUW EN OUD
HET AKELIGE MEISJE
GOEDE REIS VERDER
VERPAKT BROOD
LAATSE ACTE
INTERNE MEMO
BIJ-NaMAALS
GEESTIGHEDEN
TROLLEN EN ANDER GESPUIS
ZWAAN
OUWE KLAAS
E-MAIL SCHAAK
(N)IETS OM AAN TE TREKKEN
HEMELEN
EEN GLAS MELK
HET INSTRUMENT
JANTINA
DE BUNKER
KALVER LIEFDE
OOM WOUTER
LOSSE GEDACHTEN
MOORDENAAR 2
INVASIE

Verantwoording

Voorwoord.

Een aantal van de verhalen in dit boek zijn eerder uitgegeven in de bundel “Het Akelige Meisje”. Uitgegeven bij Pamac uit Groningen. Een kleine uitgeverij die veel nieuwe opkomende auteurs, maar ook wat oudere bekendere schrijvers in beheer had. Jammer genoeg kon deze te kleine uitgeverij niet opboksen tegen de echt grote jongens in de uitgeverijwereld. Vandaar dat de verhalenbundel; “Het akelige meisje” en de eerste, verkorte uitgave, van mijn thriller “Onschuldig” niet meer in de verkoop bij de boekhandel beschikbaar waren.

Alle verhalen die hier opnieuw zijn opgenomen zijn nagekeken op grove fouten. En geloof mij; dat waren er gelukkig niet al te veel.

Gelukkig had ik, al enige tijd, nog genoeg nieuwe korte verhalen liggen om opnieuw een bundel van mijn schrijfsels openbaar te kunnen maken. Aangevuld met wat van die oudere verhalen waar ik persoonlijk nogal dol op was.

Veel plezier met Nachtbus.

Bij het naar bed gaan een nachtlampje aanlaten na het lezen verdient de voorkeur.

Johan van Doorn
2025 Bad Nieuweschan

NACHTBUS

De laatste tijd slaap ik niet zo best meer. Dan komt het allemaal weer naar boven en slapen kan ik dan ook wel vergeten. Ik ga dan maar aan de tafel in de keuken zitten tot de ochtend aanbreekt. Mijn vrouw is er al lang aan gewend. Voor haar heb ik gewoon zo nu en dan een nachtmerrie over een gebeurtenis die zich heeft afgespeeld ergens ver in het verleden. Aan haar heb ik een vaag verhaal verteld over een keer dat ik na een avonddienst met ook nog wat overwerk in mijn tas, een rit maakte met de nachtbus. In mijn verhaal komt een meisje voor van een jaar of vijf of misschien zes dat helemaal alleen in de bus was achtergebleven nadat haar ouders waren uitgestapt. In dat verhaal breng ik haar terug naar de stad en stapt ze vlak bij haar huis uit. Ik probeer het allemaal, zoals ik het aan mijn echtgenote heb verteld, ook echt zelf te geloven en soms lukt dat voor een hele korte tijd. Meestal komt de werkelijkheid al weer snel naar boven. Het verhaal dat ik mijn vrouw heb verteld is namelijk niet compleet. In de verste verte niet.

De implicaties van wat er die nacht plaatsvond dringen zich de laatste tijd steeds verder aan mij op. Want als alles wat die nacht gebeurd is ook echt waar is dan wil dat zeggen.....

Maar laat ik het maar gewoon proberen op te schrijven. Misschien dat ik dan de gebeurtenissen en alles waar ze mogelijk voor staan in het juiste perspectief kan zetten en mijzelf kan behoeden voor een gang naar de zielenknijper.

Ik ben natuurlijk geen schrijver. ik ben maar gewoon een operator bij een elektriciteitscentrale. Waar ik nu al zo'n vijfendertig jaar in allerlei functies werk. Schrijvers kunnen alles veel mooier en spannender maken. Ik kan alleen de kale feiten maar opschrijven. Ik hoop dan ook dat u door mijn fouten heen zult kijken.

1.

U moet zich realiseren dat ik destijds nog geen auto had, en meer dan twintig kilometer fietsen kon ik als 22 jarige met wat overgewicht en een broertje dood aan sport ook niet, dus was het openbaar vervoer de enige optie. Op zich was daar niets mis mee, maar ik had net in

overwerk een nogal vervelende extra halve avonddienst achter de rug en dan ben je, in de regen staand, ook nog aangewezen op een nachtbus die, ook weer als je geluk hebt, één keer per uur rijdt. Ook toen waren de busdiensten niet altijd iets waar je voor honderd procent op kon vertrouwen. En al helemaal niet in de nacht

Mijn horloge gaf al bijna één uur aan en ik stond, met mijn kraag flink omhoog tegen de wind, al meer dan een half uur te wachten. U kunt zich voorstellen hoe blij ik was toen ik de bus eindelijk aan zag komen. Hij leek veel sneller te rijden dan gebruikelijk met dat rot weer, en een ogenblik had ik het idee dat hij mij niet zag staan en gewoon voorbij zou rijden, maar hij stopte toch precies met zijn deur al helemaal open vlak voor me. Ik kon er zo instappen.

Ik zag gelijk dat het een andere bus was dan de gebruikelijke want de chauffeur zat zo te zien in een afgesloten cabine. Iets wat ik ook nog nooit eerder had gezien. De ruit in de deur was van een soort matglas. ‘Misschien een enkelzijdige spiegel?’ dacht ik. Ik had over zoiets wel eens wat gelezen in een detective verhaaltje, maar ik kreeg toch een heel raar onbestemd gevoel over me.

Een ogenblik dacht ik er over om terug naar de centrale te lopen en daar maar een slaapplek te zoeken. Soms bleef er wel eens iemand slapen bij een calamiteit, of een enkele keer zelfs als iemand op vrijdag bij de, toen nog door de baas verstrekte, weekendborrel net even te veel naar binnen had gegoten. Voordat ik dat vage plan uit kon voeren duwde een plotselinge harde windvlaag mij naar voren. Bijna struikelend stapte ik op de treeplank en stond even te wankelen voordat een tweede nog hardere vlaag me verder naar binnen duwde. Het leek even alsof ik achter mij iets hoorde fladderen, maar toen ik omkeek door het glas van de deur, die inmiddels al weer dichtging, zag ik alleen duisternis.

De cabine van de chauffeur was gek genoeg nog steeds dicht en ik klopte maar even op de deur. Ik moest me echter snel vastgrijpen aan een stang om niet languit op de vloer terecht te komen want de bus begon te rijden. De chauffeur gaf taal nog teken dus ik zag in gedachten iemand die zo snel mogelijk naar huis wilde. Nou daar kon ik wel inkomen. Ik klopte opnieuw aan, maar ook deze keer kwam er geen reactie. Ik haalde, toch wel een beetje verbaasd, mijn schouders op.

“Betalen doe ik straks wel,” dacht ik en ik keek voor het eerst de bus in. Even leek het alsof ik de enige was, maar toen zag ik in het vage schijnsel van de plafondlampen mijn medepassagiers. Ik vond het eigenlijk gelijk al een raar zootje. Normaal was er toch altijd wel wat te horen. Beetje geroezemoes, zuchten, hoesten enzovoort, maar ze waren allemaal opmerkelijk stil. Ik haalde opnieuw mijn schouders op en ging op het bankje rechts vooraan vlak bij de deur zitten zodat ik naar voren kon kijken. Onze snelheid was nog steeds erg hoog, zeker gezien het slechte weer. Ik weet nog goed dat ik dacht dat hier, bij een politiecontrole wel eens een flinke bekeuring en misschien zelfs wel ontslag op zou kunnen volgen. Nu was zo’n controle met dit weer niet erg waarschijnlijk, maar toch wilde ik dat hij iets langzamer zou gaan rijden.

Ik moest even heel kort zijn ingedommeld want toen ik mijn ogen open deed en door de voorruit keek, waar de ruitenwisser als krankzinnig heen en weer sloeg, viel me op dat we nog steeds niet in de stad waren. Ik keek naar rechts en veegde de beslagen ruit een stukje schoon. Ook daar kon ik niet thuisbrengen waar we waren. Nu zult u natuurlijk zeggen. “In de nacht. Met slecht weer, moe, slaperig, dan herken je niet gelijk alles”. Maar ik reed dat stuk met die nachtbus in ieder geval twee, en omdat ik vaak overuren draaide, soms wel drie of vier keer per week. Ik kon die weg wel dromen en ik herkende helemaal niets. Bovendien zat je vanaf de halte waar ik was opgestapt binnen 10 minuten tussen de huizen van de buitenwijk. Een ogenblik dacht ik dat de bus misschien de verkeerde kant opreed, maar die gedachte zette ik al gelijk weer van me af. De ander kant op zat je 20 kilometer lang tussen de weilanden en niet zoals hier, tussen een schier eindeloze bomenrij. Was de bus ergens afgeslagen? Waar dan? Ik kon me niets herinneren van een afslag.

Een beetje ongerust geworden stond ik op en klopte weer op de cabine van de chauffeur. Er kwam geen reactie en ik sloeg wat harder op de deur wat evenmin iets uithaalde. Ook op mijn roepen kwam geen antwoord. Het leek alsof de ruitenwisser nog harder heen en weer ging. Ik draaide een paar keer vruchteloos aan de knop.

Ik keek de bus weer in of iemand mijn actie had opgemerkt, maar ik zag in het schemerige licht nog steeds alleen de bovenkanten van hoofden boven de stoelleuning uitsteken. Ook daarvandaan kwam geen geluid.

Ik liep wat onzeker door het geschommel van de bus naar de eerste rij passagiers en keek neer op een wat oudere vrouw;

“Goedenavond mevrouw kunt u mij.....?” Ik hoorde mijn stem wegsterven. Ze gaf geen enkele reactie. Ze keek zelfs niet omhoog. Omdat ik dacht dat ze mij niet gehoord had door het lawaai van de bus, legde ik voorzichtig mijn hand op haar schouder. Wat toen gebeurde is een van de dingen die ik steeds weer in mijn dromen terug zie. Ze draaide langzaam haar hoofd om en keek mij aan met lege ogen. En ik bedoel echt leeg. Er waren geen ogen. Alleen zwarte gaten. Het is moeilijk te beschrijven wat ik op dat moment voelde. Eerst medelijden en toen afgrijzen.. Haar mond ging open en ook die was leeg. Een rottingslucht kwam uit dat gapende gat. Geschrokken stapte ik half struikelend achteruit.

Ik greep naar de leuning, maar miste en viel achterover. Ik kwam op de schoot van een andere passagier aan de ander kant van het gangpad terecht. Ik probeerde zo snel mogelijk overeind te komen en draaide mij tegelijk om, om mij in een soort automatisme te verontschuldigen. Weer een deel van mijn dromen. Misschien was het een man, moeilijk te zeggen want het lichaam viel langzaam uit elkaar. Ik wilde het niet zien, ik wilde weg , ik wilde mijn ogen sluiten, maar toch bleef ik ziekelijk gefascineerd en vol afschuw, maar vooral bang naar het aftakelingsproces kijken.

Niemand van de andere passagiers scheen te merken wat er gebeurde. De oude vrouw zat nog steeds met haar mond open en haar lege oogkassen naar mij gedraaid. Ik holde terug naar de cabine voor in de bus. Vastbesloten om deze keer de chauffeur te pakken te krijgen. Eerst klopte ik nog een paar keer, maar toen daar opnieuw geen reactie op kwam schopte ik zo hard ik kon tegen de deur. Ik voelde dat ik in paniek raakte en schreeuwde dat hij verdomme die deur open moest doen.

Door de voorruit kijkend zag ik heel in de verte een lichte vlek. Het maakte mij niet geruster. We denderden nog steeds met een krankzinnige snelheid over die verder volstrekt lege weg. Ik zag dat die nu een stuk smaller was geworden. Een tegenligger zou er nooit langs kunnen. Ik rukte zo hard ik kon schreeuwend aan de deurknop terwijl ik zo nu en dan over mijn schouder de bus in keek en met mijn ander hand

naast de deur op de post bleef slaan. Na een nieuwe keiharde ruk waarbij ik mijn voet naast de deurpost had gezet sprong de deur opeens open. Ik deed geschrokken een wankelende stap achteruit waarbij ik bijna in de afstap naar de buitendeur terechtkwam. De cabine waar de chauffeur hoorde te zitten was leeg. Er was helemaal niemand. Er was een raar soort houten stoel en een plat stuur dat heen en weer draaide, maar niet iets wat op een versnellingspook leek, en verder ook helemaal geen instrumenten. Het geheel leek op het interieur van een houten speelgoed autootje of iets wat een kind kon bedenken.

2.

Het was zo idioot. Die lege stoel, dat stuur dat heen en weer draaide zonder dat het van invloed was op de koers van de bus. En op de voorruit in die cabine was geen ruitenwisser, ondanks de stromende regen. Door de regen op de voorruit kijkend leek het licht in de verte dichterbij gekomen. Ik voelde mij steeds banger worden, gooide de deur weer dicht en holde heen en weer geslingerd door het gangpad van de bus naar achter. Links en rechts stootte ik de passagiers aan. Iets waar ik onmiddellijk spijt van had, maar waar ik wel in een soort gedrevenheid mee doorging. Sommigen vielen uit elkaar. Anderen waren hard als steen of draaiden hun hoofd en keken met lege ogen mijn richting uit. Weer anderen verdwenen in het niets zodra ik ze aanraakte. Idioot genoeg maakte dat laatste mij wat rustiger. Op een of andere manier leek het minder erg.

Aan het eind van het gangpad helemaal achterin zat in de hoek van de bank een klein meisje van een jaar of vijf. Ze leek meer aanwezig dan de rest. Ze was minder dof en grauw. Ik ging op mijn hurken schuin voor haar zitten en ik raakte haar voorzichtig aan. Ik was doodsbang dat zij ook uit elkaar zou vallen, maar dat gebeurde niet. Ze draaide haar gezicht naar me toe en deze ogen waren gewone ogen. Ik zal ze nooit vergeten. Lichtblauwe grote betraande ogen die strak naar mij keken. Ik kreeg een ogenblik de aandrang om haar op te tillen, maar iets hield mij tegen. Ze leek zo breekbaar. Ongewild werden mijn ogen weer naar de voorkant van de bus getrokken. Het licht waar we met die krankzinnige snelheid naar op weg waren was nu vuurrood en duidelijk dichterbij

dan eerst. Het werd ook steeds warmer. Ik draaide mij weer naar het kind. Ik wilde haar vragen wat zij zo laat alleen in deze bus deed , maar ze was mij voor.

“Ik ga naar pappa in de hemel.” Ik schrok van haar ijle stem. “Hij is weggegaan en heeft ons alleen gelaten. Mamma is heel verdrietig en huilt de hele tijd.”

Ze bleef naar mij kijken en het drong langzaam tot mij door dat zij mij helemaal niet zag. Ze keek dwars door me heen.

Ze ging zonder onderbreking verder. “Ik ga hem vragen om terug te komen, en dan beloof ik dat ik nooit meer stout zal zijn.”

Ik zag opeens dat zij sliep. Ze keek naar me, maar ze sliep wel degelijk.

De hitte begon nu zo langzaam aan echt bijna ondragelijk te worden. Het licht dat door de voorruit van de bus te zien was geweest leek nu uitgegroeid tot een vuur wat mij aan het hellevuur deed denken dat onze pastoor ons vroeger altijd voorhield tijdens de biecht. Hij bedreigde ons daarmee als we niet onmiddellijk ophielden met alle vreselijke zonden die een achtjarig jongetje kon doen. Die half vrolijke gedachte bracht mij terug naar de werkelijkheid en mij vasthoudend aan het beetje verstand wat ik nog over had wist ik opeens een ding zeker. Ik moest dit kind wakker maken.

Haar pappa zat niet in de hemel.

We waren op weg naar de hel.

3.

Ik begon aan haar te schudden en te trekken en ik voelde opeens kille handen die mij tegen probeerden te houden. Ik dacht leerachtig geklepper te horen, maar ik wilde niet nadenken over de betekenis ervan. Ik wist maar een ding; Dit kind moest wakker worden. Angstig keek ik over mijn schouder. Er stond niemand, maar ik voelde de handen steeds harder gaan trekken. Ik zag dat de vlammen de voorkant van de bus hadden bereikt. De handen gingen steeds woester te keer. Ik schreeuwde nu naar haar, maar er kwam geen reactie.

Ik kwam overeind, maar zorgde wel dat ik haar vast hield. Ik keek om mij heen of ik ergens een uitweg zag uit de deze hellebus. Het vuur was nu in de bus en likte aan de eerste stoelen. De cabine was al niet meer

zichtbaar. Ik hoorde een zachte zoete stem zeggen dat ik hier uit kon komen door het kind af te geven. De trekkende handen voelden nu aan als klauwen en ik voelde ze steeds harder peuteren aan mijn handen die nog steeds het kind vasthielden. Ik probeerde ze van me af te schudden, maar ze werden steeds opdringeriger, ik voelde scherpe nagels in mijn handen krassen.

“Geef,” klonk plotseling een schorre stem vlak bij mijn oor. “geef mij mijn dochter”. Het klonk verkeerd, dit was absoluut geen liefhebbende vader die om zijn dochter riep.

Ik schudde het kind opnieuw door elkaar. “Je moeder heeft je nodig. Ze roept je. Wordt wakker”. Voor de eerste keer bewoog ze een beetje. De handen klauwden steeds woester dieper in het vlees van mijn handen. Ik schreeuwde nu werkelijk zo hard ik kon; “Wordt wakker, wordt in godsnaam wakker!”

Plotseling ging er een rilling door haar lichaampje wat ik steeds dichter tegen het mijne had gedrukt. De klauwen leken te aarzelen. Ze sloeg haar ogen naar mij omhoog en fluisterde “Pappa?”

4.

Ik schrok op en stond slingerend en doornat in de regen bij de bushalte. Ik voelde mij slap worden en een beetje door mijn knieën zakken. Voorovergebogen stond ik daar in de regen die als een waterval over mij heen stroomde. Ik moest even goed nadenken waar ik was en wat er gebeurt was. Een Droom? Was dit allemaal alleen een droom geweest? Opgeroepen door vermoeidheid en een veel te strenge katholieke opvoeding?

Ik werd plotseling in mijn gedachten onderbroken door het geluid van piepende remmen opkijkend zag ik de gewone nachtbus die naast mij gestopt was. De deur ging open en een warm licht viel naar buiten.

“Ga je mee? Of vind je het hier gezellig?” De vriendelijk stem trok mij het laatste stukje de werkelijkheid in. Ik schudde mijn hoofd, kwam verder overeind en stapte in. De chauffeur keek even met opgetrokken wenkbrauwen naar mijn doornatte kleding en glimlachte. “Loop maar door. Zo te zien heb jij al genoeg betaald aan ons mooie Hollandse weer.”

Vaag dankbaar liep ik naar achter. Nog steeds in gedachten over die idiote droom. In de regen nota bene. Ik bleef verstijfd staan. Op dezelfde plaats als in mijn droom zat het meisje. Deze keer sliep ze niet. Haar grote blauwe ogen keken mij aan. Ik ging een beetje beduusd in het midden van de bank zitten en keek naar haar. Zonder iets te zeggen schoof ze naar me toe en klom op mijn schoot. Ze sloeg haar armen om me heen en fluisterde. "Dank u wel meneer."

Pas bij de eerste halte in de stad klom ze van mijn schoot en terwijl ze uitstapte draaide zij zich om en zwaaide ze nog een keer naar mij. Door het raam kijkend zocht ik haar. Ik zag haar nergens.

Ik weet niet wat er verder van haar is geworden. Wat ik wel weet is dat ik na een tijd zoeken in oude kranten een berichtje vond over een vader die zich dronken voor de nachtbus had geworpen nadat hij zijn vrouw en dochter op een gruwelijke manier had omgebracht. 'Was zij die kleine meid? Wilde haar vader haar na haar te hebben vermoord zelfs meetrekken in zijn persoonlijke hel?

En heb ik haar terug kunnen halen voor de hemel? Ik weet het niet, maar het blijft mij achtervolgen.'

Misschien zal ik nu kunnen slapen,
Misschien, maar er zijn de laatste tijd kleine littekens op mijn handen verschenen en die jeuken soms.

Johan van doorn © 2025

DUIVELSE VERGISSING.

De dag dat Diederik verjaarde was op zich niets bijzonders, dat deed hij tenslotte elk jaar.

Deze keer echter, wilde Diederik zichzelf een cadeau geven in de vorm van de hand van Neeltje. Zo gebeurde het dat Diederik beladen met goede voornemens, een boeket en een doosje met ring, de bibliotheek waar hij werkte verliet, en op weg ging naar zijn geliefde.

In tegenstelling tot Diederik had de Duivel deze dag geen speciale plannen, daarom had hij de gedaante van een stenen trollenbeeld aangenomen en was zomaar ergens in een tuin gaan staan om te zien of zo'n speciaal plan misschien alsnog zou opkomen. Het toeval wilde dat deze tuin op Diederik's weg naar zijn geliefde lag. Toen Diederik deze tuin voorbijliep viel het trollenbeeld gelijk op. Immers dit was de tuin van de pastoor, en de pastoor had niets tegen beelden, zolang ze maar van heiligen waren, en een Trollenbeeld kon in de verste verte niet aangezien worden voor een heiligenbeeld. "Waarschijnlijk daar neergezet door kwajongens om de pastoor te plagen". Dacht Diederik en omdat hij in een uitstekende bui was vond hij dat hij de pastoor een plezier moest doen en het lelijke trollenbeeld moest verwijderen.

Vrolijk stapte Diederik over het hekje, en enkele ogenblikken later kon men Diederik zien lopen richting kerk met een betonnen beeldje onder zijn arm.

Ach ja, de kortste weg was dóór de kerk, en Diederik dacht dat de pastoor het toch zeker geen bezwaar zou vinden als hij door een stukje af te steken wat eerder kon zorgen voor een bruiloft. Hij stopte het boeket bij het trollenbeeld, deed de deur van de kerk open, en een stem zei. "Ik heb liever niet dat je....." De stem stakte toen Diederik over de drempel stapte. Diederik keek verbaasd achterom maar zag niemand. Voor alle zekerheid stapte hij weer terug naar buiten en keek om zich heen.

"Poe, dat was benau..... " De stem stopte opnieuw toen Diederik om de hoek van de kerkdeur keek om te zien of het geluid soms daar vandaan kwam. Deze keer hoorde Diederik wél waar de stem vandaan kwam en hij keek schichtig onder zijn arm naar het trollenbeeld. "Zou je

misschien wat verder van de kerk vandaan willen gaan?” zei het beeld vriendelijk tussen de bloemen door.

Diederik stond even versteend. Toen kwamen de lessen van mijnheer Pastoor weer naar boven.

“De Duivel bediend zich van vele vormen” Was een van pastoors geliefde uitspraken.” En een trollenbeeld wat niet bij een kerk in de buurt wilde zijn was zeker geen vermomde engel. “Als je mij terugzet zal ik je rijkelijk belonen!” Diederik luisterde niet echt. Hij dacht aan Neeltje. Als dit echt de duivel was kon die er misschien wel voor zorgen dat Neeltje zeker ja zou zeggen. En misschien wat geld...? Toen drong pas tot Diederik door wat de trol had gezegd. “Rijkelijk belonen?” Dat klonk we erg Fausterig!

Diederik nam een besluit.

Zonder verder op de snel stokkende kreten van het trollenbeeld te letten, stapte hij de kerk weer in en liep rechtdoor naar de kansel. Onder de kansel, wist Diederik nog van zijn tijd als misdienaar, was een luik met daaronder een ruimte vol oude boeken en meubels. Hier hadden hij en de andere misdienaars, bij het licht van een zwak kaal peertje, stiekem van de miswijn gesnoept.

Eenmaal in die ruimte onder de kansel angekommen, zag Diederik bij het zwakke licht dat het nog voller was geworden. Helemaal achterin, achter stapels oude boeken en tussen oude habijten zette hij het trollenbeeld neer.

Toen hij weer buiten stond en omkeek naar de kerk zag hij iets merkwaardigs. Zijn twijfels of hij wel juist gehandeld had vielen van hem af. Boven de deur van de kerk was in de stenen iets uitgehouwen wat Diederik nooit eerder was opgevallen.

Het stelde de duivel voor, maar wel geketend.

Johan van Doorn © 1998

MOORDENAAR

De moordenaar lag stil aan de rand van het struikgewas nog nét onderde laatste takken te wachten op zijn slachtoffer. Hij was rustig, sereen bijna. In het water van de vijver spiegelden de wolkenflarden en soms schitterde een ogenblik een goudvis, opspringend uit het water, als een kleine spiegel de zon naar zijn ogen sturend. De moordenaar bekeek om en om, met welgevallen zijn vlijmscherpe moordwapens. Wapens die zó scherp waren dat, indien hij dat wenste, met één streek de keel van een slachtoffer volledig door hem kon worden opengereten. Hoe vaak zijn wapens al hadden doel getroffen wist hij niet, noch wist hij hoeveel levens hij al had genomen.

Anders dan vele andere moordenaars op de wereld kende de moordenaar al zijn slachtoffers. Hij kende hun gewoonten, hun voorkeuren, hun afkomst en hun smaak voor drank en voedsel. Deze keer was het niet anders, ook nu kende hij zijn slachtoffer door en door. De moordenaar wist instinctief dat het einde van zijn wachten naderde. Met zijn scherpe blik zag hij zijn slachtoffer aankomen. Bij de ingang van haar woonstee zag de moordenaar haar een ogenblik twijfelen. Hij kon haar gedachten raden.

"Nu naar binnen of nog even wachten". "Het weer is mooi en de dag nog lang, nog even buiten dan, nog even."

Zij keek om zich heen en liep weer terug de tuin in. Ze was nog te ver weg om een snelle actie waarbij geen vlucht meer mogelijk was te rechtvaardigen, maar de moordenaar maakte zich vast op om zijn werk te doen. Het werk waar hij voor was geboren. Het werk waar hij goed in was. Hij voelde de vertrouwde spanning in zijn lichaam. De spanning die hij altijd voelde vóór de moord. Langzaam en geruisloos stond hij op. Hij zag zijn slachtoffer, onbewust van het gevaar langzaam zijn kant op komen. Spelend en dartelend zoals bij haar jeugd hoorde.

Hij bleef kijken, zijn ogen vastgenageld aan haar beeld. Steeds meer details van haar werden duidelijk, het korte glanzende bruine haar, het soepele jonge lichaam. De moordenaar kon haar ogen niet zien, maar hij kende ook de kleur van die ogen. Donkerbruin, fonkelend van leven, en

toch zacht. De moordenaar dook iets in elkaar en maakte zijn wapens gereed.

Ze keek recht in zijn ogen. Natuurlijk kon ze hem door de schaduwen waarin hij zat verborgen niet echt zien. Maar de moordenaar wist dat zij wist dat hij daar was, en ook waarom hij daar was. Verstijfd staarde zijn slachtoffer in de schaduw.

Een hand daalde neer uit de hemel en plukte hem onder de heg vandaan. En terwijl de moordenaar naar binnen gedragen werd zag hij nog net het laatste stukje muizenstaart in haar holletje verdwijnen.

Johan van Doorn © 1999

DE KAMPIOEN

Moeiteloos had hij al zijn tegenstanders verslagen. Al vijftien jaar lang waren stukken schijnbaar gedachteloos in positie gebracht om het net rond de vijandelijke stelling te verkleinen, waarop dan onoverkomelijk de genadeslag volgde.

Niemand had in die tijd zelfs maar een remise tegen hem kunnen bereiken.

1.

Tot 20 jaar geleden was hij slechts een middelmatig clubschaker geweest, maar het ongeluk veranderde alles. De dronken automobilist die hem aanreed toen hij op de fiets onderweg was naar huis, reed door en liet hem bloedend, half op de stoep liggend achter. Uren later werd hij pas opgemerkt door een patrouillerende politiewagen. In het ziekenhuis constateerde de eerste-hulp arts een gebroken nek en een op diverse plaatsen versplinterde schedel. In het patientenrapport gaf de neuroloog aan dat de kans op herstel miniem was.

De patiënt werd, nadat men hem de minimaal vereiste hulp had verleend, naar een aparte kamer gebracht om te sterven. Tot ieders verbazing gebeurde dat niet en op de tiende dag deed hij tijdens het bezoekuur zijn ogen open. Bij de diverse intensieve onderzoeken die in de maanden daarop volgden bleken delen van zijn hersenen niet langer met elkaar in verbinding te staan.

Zoals men al verwacht had was hij vanaf zijn nek verlamd. Hij kon praten, maar wat hij zei was moeilijk verstaanbaar en over het algemeen onbegrijpelijk. Toen stelden de doktoren een revolutionaire ingreep voor. Hierbij zouden de verloren gegane verbindingen in zijn hersens middels elektronica weer aan elkaar verbonden kunnen worden.

Er was een kans dat hij na de operatie weer op een normale manier met zijn omgeving zou kunnen communiceren. De lichamelijke functies zouden uiteraard niet terugkeren.

Er volgden in drie jaar veertien operaties en al die tijd werd hij in een halfcomateuze toestand gehouden. Pas in de laatste paar maanden bracht men hem langzaam tot bewustzijn.

Hij kon inderdaad weer verstaanbaar te spreken, maar wat het meest opviel was de mate van zijn rekenkundig en analytisch vermogen. Hij vroeg om een schaakbord en bleek binnen enkele seconden de moeilijke stellingen te kunnen oplossen. Er was nog iets wat de artsen niet verwacht hadden, zijn linkerarm kon hij wonderlijk genoeg volledig intact gebruiken.

Na een jaar intensieve revalidatie werd hij capabel genoeg geacht om met de nodige verzorging weer naar huis te kunnen. Alleen had zijn vrouw hem in dat jaar verlaten zodat er hulp van buiten moest worden aangetrokken.

Vanuit onverwachte hoek diende die zich aan. Een lid van zijn oude schaakvereniging stelde voor hem te helpen, tot er een betere oplossing gevonden zou worden. Hij werd in de daaropvolgende tijd, door zijn reddende engel zoals hij hem noemde, niet alleen thuis verzorgd maar ook ingeschreven in diverse schaaktoernooien. Toernooien die hij zonder uitzondering op zijn naam schreef.

Al snel werd hij opgemerkt door de media en in één krant stond een column waarin de schrijver zich cynisch afvroeg of hier een nieuwe wereldkampioen was “opgestaan”. Een voorspelling die enkele maanden later al bewaarheid werd. Zijn helper van het eerste uur deed nu niet meer dan het zich snel vermeerderende vermogen van de kampioen te beheren.

2.

En nu waren er geen spelers meer die een uitdaging voor hem zouden kunnen zijn.

De enige match die hij nog lijfelijk speelde was die om het wereldkampioenschap als hij uitgedaagd werd en ook daar vond had hij steeds minder bevrediging in. Elke andere partij speelde hij via E-mail. De leegheid van zijn leven bracht hem steeds vaker in een depressie en de gedachte aan zelfmoord drong zich steeds vaker en onafwendbaar aan hem op. Tot dat ene telefoontje.

Hij lag op zijn veldbed in de tuin toen de telefoon op het tafeltje overging. Hij nam zelden zelf de telefoon op. Over het algemeen bestonden de korte gesprekken uit niet meer dan bedelpartijen om geld en een enkele keer een student die het tegen hem op wou nemen. Op geen van dat soort dingen ging hij ooit nog in.

Het irritante geluid liet zich opnieuw horen en hij stond al op het punt om een bediende te roepen toen zijn nieuwsgierigheid de overhand kreeg. Hij reikte moeizaam naar het tafeltje.

“Wat wilt U?”

“Jij bent de kampioen zonder tegenstanders als ik het goed heb?” De stem klonk amicaal maar in de ondertoon zat iets kils. “Ik heb de tegenstanders die je nodig hebt. Tegenstanders die je niet zomaar zonder slag of stoot zal kunnen verslaan.” De kampioen luisterde verbaasd maar met groeiend enthousiasme naar de verdere uiteenzetting van zijn gesprekspartner.

Enkele maanden later speelde hij, via zijn nieuw geïnstalleerde computers, voor het eerst sinds lange tijd weer een echt spannende wedstrijd. Op een veld zo groot als de wereld. Tegen tegenstanders die niet wisten dat hij bestond.

Deze keer hoefde hij zelfs niet op het aantal stukken te letten dat hij offerde.

Soldaten zijn er tenslotte altijd genoeg.

DE NIEUWSTE HIT

Na de uitzendingen van “BIG BROTHER” en de BUS kwam enkele jaren later: “GEBOEID”, opnieuw een beeldbuisklever van Endemol. Deze programma’s haalden geen van allen het record van “PATIENCEN ACHTER GLAS” waarbij twee spelers elk in een aparte kamer patience speelden, slechts gescheiden door een glazen wand. En nu eindelijk na jaren van wachten op een nieuwe megahit is er nu eindelijk het nieuwste idee uit de koker van de media gigant.

“STILTE IN DE DUISTERNIS”

In deze succesformule wordt eindelijk alles aan de fantasie van de kijkers overgelaten.

Het programma wordt 24 uur per dag uitgezonden op net 10. Dit net is speciaal opgericht voor SIDD.

Het programma wordt alleen elke tien minuten onderbroken voor een reclameblok van eveneens tien minuten.

Op de ander Endemol netten wordt drie maal daags een samenvatting uitgezonden met de hoogtepunten.

En opnieuw slaan de kijkcijfers elk record aan diggelen.

Het programma zelf is een fantastische combinatie van voor een ieder begrijpelijke eenvoud en zinderende spanning.

De kijker ziet een zwart beeld gecombineerd met absolute stilte. Ook het aantal noch de namen van de deelnemers zijn bekend gemaakt, zodat ook hierover lustig gespeculeerd kan worden in de huiskamers.

In vele huiskamers zitten hele gezinnen ademloos voor de beeldbuis.

“Zal nu eindelijk, na twee maanden van ondragelijke spanning, een tipje van de sluier worden opgelicht?”

“En wat was dat? Hoorde ik daar iets? Staat het geluid wel op het hoogste volume?”

Wat een spanning mensen. Niemand wil ook maar een ogenblik missen van dit mega-antispectakel.

Stel je voor, dat net als je iets tegen elkaar zegt ook op de TV de stilte wordt doorbroken.

En dan nog maar niet te spreken van de meewarige blikken van kennissen en familieleden als je niet weet wat er gezegd was en wanneer. Of welk geluid er precies had geklonken.

Uw recensent wacht samen met u in spanning af.

Het is onwaarschijnlijk dat Endemol ooit nog een groter TV- succes zal produceren.

Maar je weet het natuurlijk nooit. Er zijn al geruchten dat er weer een geheel nieuw idee op stapel staat. Iets met water en opgezette vissen.

We wachten het af.

Johan van Doorn © 2004

NIEUW EN OUD

Ik heb altijd gedacht dat de woorden “Oud en Nieuw” eigenlijk verkeerd om staan. Iets kan niet eerst Oud en dan pas Nieuw zijn.

Natuurlijk, een boom of plant lijkt zichzelf elk jaar te vernieuwen, maar is dat ook zo? In werkelijkheid komen er dan wel nieuwe blaadjes aan de boom, maar de boom wordt er echt niet jonger op. Sterker nog hoe vaker er nieuwe blaadjes aan gekomen zijn hoe dichter de boom bij de hakselaar of open haard is gekomen.

Deze gedachte viel mij in toen ik op nieuwjaarsdag een bezoek bracht bij een oudtante die haar laatste jaren sleet in een verzorginshuis voor gegoede dames en heren. Ze had daar, zoals zij het noemde haar eigen chambre en suite. Die bezoeken aan haar waren een soort traditie, overgegaan van grootvader op vader op zoon.

Op een of andere manier kon ik mij niet voorstellen dat tante Madelon er op een dag niet meer zou zijn. Ik ging er voetstoots van uit dat ook mijn zoon later tante Madelon zou opzoeken. Onzin natuurlijk. Tante was ver over de negentig. Hoe oud ze precies was wist overigens niemand, zelfs de directie van het huis niet. En als tante het wist vertelde ze dat in ieder geval aan niemand.

Toen ik haar kamer binnenging, ik had al jaren de sleutel, viel mij op dat de gordijnen dicht waren. Het enige licht scheen onder de deur van haar slaapkamer door. Ik voelde een kilte door me heen gaan, het was te stil hier.

Ik liep langzaam naar haar slaapkamerdeur en nam de deurknop in mijn hand. Op het laatste ogenblik hield ik mij in en deed wat ik moest doen, ik holde de kamer uit naar de balie aan het eind van de gang, en hijgend vroeg ik aan de verpleegster om mee te gaan naar mijn tante die er waarschijnlijk heel ernstig aan toe was.

Ze verloor geen moment, ze riep via de intercom de dienstdoende arts op, en liep in afwachting van zijn komst alvast met mij mee terug naar tantes kamer. Voordat wij naar binnen konden gaan was ook de arts er al. Hij hijgde, hij had zich duidelijk gehaast. Tante Madelon was geliefd, dat bleek maar weer eens.

Dankbaar hield ik de deur voor de dokter en de verpleegster open. De arts liep zonder te stoppen naar de slaapkamerdeur en stapte naar binnen. Angstig stapte ik achter hem aan. Op de drempel bleef ik stokstijf staan, en plotseling begreep ik het; Oud en Nieuw gaat over gevoelens. Boven de spierwitte lakens keken vier ogen verontwaardigd onze richting uit. Twee daarvan behoorden aan mijn tante Madelon. En de andere twee?

Och, ik denk niet dat dat echt van belang is.

Wel belangrijk was de glans in die vier ogen, helemaal Nieuw

Johan van Doorn © 1989

HET AKELIGE MEISJE

1.

Annelies was niet alleen het akeligste meisje van de 4e klas maar zelfs van de hele school. En als de ouders van Annelies weer eens op school waren geroepen omdat ze weer iets héél lelijks had gedaan, (dan had ze bijvoorbeeld een handvol glibberige wormen in de bureaula van de meester gestopt. Of ze had stiekem de scharnierpennen uit het schoolbord gehaald zodat het helemaal scheef ging hangen als de meester het opendeed). Dan zuchtte haar moeder en dacht bij zichzelf dat Annelies misschien wel het akeligste meisje van de hele stad was.

En ook haar papa, die toch ook héél veel van Annelies hield, wilde soms wel eens dat ze wat minder streken had. Soms kroop ze zomaar bij papa op schoot en begon ze met hem te knuffelen maar dan wist hij al dat er iets lelijks te gebeuren stond.

Misschien had Annelies wel spijkers voor zijn auto gelegd zodat hij allemaal lekke banden had als hij wegreed. Of misschien had ze zijn schoenen wel vol gestopt met iets nats en glibberigs.

Als dat soort dingen gebeurden dan riep haar vader haar altijd bij zich en zei dan heel boos en streng tegen haar; "Dat ze dat nooit meer mocht doen, want anders....." Maar als Annelies dan met tranen in haar grote blauwe ogen naar hem keek en beterschap beloofde liet hij haar altijd zonder straf weer gaan. Meestal vond hij dan bijvoorbeeld zijn schoenveters aan elkaar geknoopt, of ze had de telefoon in het aquarium gestopt.

Haar moeder zei altijd dat de duivel haar nog eens zou komen halen als ze altijd maar nare dingen bleef doen maar dan lachte Annelies en riep: "Ik ben niet bang voor de duivel hoor, laat hem maar komen."

2.

Op een mooie zondagochtend zat Annelies met haar ouders helemaal achteraan in de kerk. Annelies wilde veel liever vooraan zitten maar haar ouders vonden, nadat ze een keer met een elastiekje propjes papier in de miswijn had geschoten, de achterste rij beter.